

Kapitola 1

POČÁTKEM PODZIMU

První říjnové dny už zbarvily zahrady vévodského paláce v Menhiru do oranžovofialova. Vzduch prosycovala mírumilovná svěžest podzimu a podbarvovala napjatou náladu, jež v těchto místech panovala. Král Brittie dlel u dvora a válka s Livainem VII. byla na spadnutí.

Onoho rána se Bohem jako už několik dní procházel po cestičkách palácových zahrad s vévodkyní Helenou Quiennskou, královou chotí. Oba se nechávali ovívat říjnovým větrem jako dva suché listy poletující nad pěšinami a věnovali se rozhovoru, zavěšení do sebe jako dva staří přátelé. Přírodní tóny Heleniných šatů dokonale ladily s barvami tohoto ročního období. Dlouhé ryšavé kučeravé vlasy měla stažené pod bílým závojem a čelo jí zdobila čelenka z perel.

Bohem choval k vévodkyni, která se jeho družiny ujala a poskytla jim ochranu, nezměrný obdiv, a třebaže se u dvora stále ještě necítil ve své kůži, byl rád, že s ní může pár dní pobýt a těšit se z oněch vzácných hovorů, které mu laskavě věnovala. Mladík si uvědomoval, jaké má štěstí, že může rozmlouvat s jednou z nejúžasnějších žen říše. S ženou, která dokázala čelit Gallickému králi a byla

ochránkyní básníků a trubadúrů z celé země. Helena Quiennská se dokonale vyznala v politice i v umění. Po jejím boku byl život potěšením.

V průběhu oněch dlouhých rozhovorů zasypával Bohem vévodkyni otázkami z dějin Galliky a politiky vůbec. Odpovídala mu vždy trpělivě a pokud možno co nejpřesněji, neboť dobře věděla, že mladík o těchto věcech nic neví a že umírá touhou se všechno dozvědět. Musela mu vylicit své první manželství s Livainem i to, jak ji zapudil, a ona se tudíž rozhodla provdat za Emmera Capigesna, který se pak zanedlouho stal také králem. Mluvila s ním o Livainovi VI. Tlustém, otci Livaina VII., a o všem, co podnikl v zájmu sjednocení země. Většina Bohemových otázek se však týkala zřízení, v němž žili. Rytířů, šlechty, kléru, pokrevního práva..., oněch pojmů, jež podle jeho názoru nebylo možno ospravedlnit a které se vévodkyně pokoušela bez valného přesvědčení hájit. Ona sama do tohoto systému patřila a nebyla povolána k tomu, aby jej popírala, avšak její boj za politické uznání žen se nesl v témž duchu zpochybňování, jež byl vlastní i mladému lovcímu. Mladíkovy naděje ji dojímalý, stejně jako jeho věčné pochybnosti a oprávněné vzpoury. Čím hlouběji se Bohem nořil do politiky, tím byl přesvědčenější, že věci se musejí změnit. „Nebyly lidské zákony vytvořeny za tím účelem, aby byly lidmi zas měněny?“ otázal se jednoho dne vévodkyně. Místo odpovědi se na něho pouze usmála. Ačkoli jí to nahánělo strach, v duchu věděla, že Bohem má pravdu, a představa, že okolní svět by se mohl jednou změnit, ji v podstatě bavila. Bylo zábavné si jej představovat jinak, přistoupit na to, že navzdory všeobecné netečnosti by se panující poměry mohly proměnit. Vždyť dějiny se zastaví až ve chvíli, kdy odmítneme věřit, že by se věci mohly zlepšit.

Čas jim tak při společném rokováni obvykle bez povšimnutí utekl až do oběda. Někdy to dokonce zašlo tak daleko,

že pro ně do zahrady musela přijít Vivienne, celá zvědavá, o čem se tak dlouho mohou bavit.

Za několik dní se tak Bohem o světě dověděl víc než za celý svůj život. Byl vévodkyni nesmírně vděčný, že na sebe bere roli učitelky.

S nadcházejícím večerem však Bohem její pohostinství i nadále odmítal a vždy po večeři náhle zmizel. Nikdo nevěděl, kam chodí, ba ani Vivienne, kterou to ostatně velmi popuzovalo. Vyprávělo se, že Bohem se v noci vydává za Bájnými stvořeními. Za vlky, kteří se skrývali nedaleko za městem. Nikdo si tím však nebyl jist, neboť nikdo ho nikdy nezahlédl odcházet ani se vracet. Lovčího bavilo ono tajemství udržovat. Dával tak najevo, že odmítá podílet se na politickém životě Galliky. Nechce se přiklonit k jedněm, ani k druhým. A tak navzdory přátelství, jež ho k vévodkyni poutalo, odmítal nocovat v paláci. Vivienne se několikrát podařilo zatáhnout ho do své komnaty. Trávil s ní dlouhé večery a poprvé se také milovali, pak znovu a pak ještě, s nesmírnou něhou, ale kdykoli se dívka probudila, zjistila, že mladík zmizel. Ráno byl ovšem zpátky, jako by se nechumelilo.

Bohem věděl, že jeho přátelé si potřebují odpočinout. Krvavá bitva, kterou proti Aišanům, druidům a magistelům svedli v Roazhonském hvozdu, je vyčerpala tělesně i nervově. Poté co ztratili stopu uprchlých druidů, vrátili se s vojáky vévodkyně konečně do Menhiru, kde se nyní pokoušeli sesbírat síly, než zas vyrazí na cestu. Mjolln, Vivienne i La Rochelle totiž dobře věděli, že jejich přítel tu dlouho nevydrží. Věděli, že po setkání s jednorožcem si přísahal, že splní určité poslání, a den jejich odjezdu nebyl proto daleko. Helenin choť Emmer Capigesne by navíc neuvítal, kdyby se jejich pobyt v Menhiru příliš protáhl: válku mezi Livainem VII. a králem Brittie koneckonců vyvolala právě Bohemova přítomnost.

Prozatím se však zdálo, že Bohem má ve vévodském paláci v Quienne stále napilno.

„Myslíte si, že Vivienne bude mít jednoho dne naději stát se trubadúrkou, jak si přeje?“ otázal se mladík, obrácej se na vévodkyni.

Helena Quiennská na něho pohlédla a sklonila hlavu. Od doby, co s Vivienne přijeli, se Bohem změnil. Nepůsobil nyní tak divoce, snad získal i na jistotě a byl rozhodně sebevědomější. Tušila proč. Byla to láska. Vévodkyně mu to viděla na očích, Bohem strávil s Vivienne několik nocí. Spojili se, jistě poprvé. Nebylo to však pouze tím. Bohemovy modré oči se nyní zdály hlubší; jeho rysy, jizvy, husté černé vlasy – měla před sebou tvář téměř dospělého muže. Vévodkyně nevěděla, co se v Roazhonském hvozdu doopravdy stalo, ale bylo jí jasné, že s Bohemem se udála změna. Těšilo ji to, věděla, že dospěl, avšak zároveň se nemohla ubránit jistému neklidu, neboť věděla, že má poslání a že toto poslání je vážné.

„Jestli s vámi bude i nadále harcovat a vést život, který vedete..., silně o tom pochybuji!“

Bohem se mimoděk usmál.

„No tak, odpovězte mi! Jakou má naději, že se stane trubadúrkou? Což nikdy žádná žena...“

„Je to velmi vzácné,“ uznala vévodkyně zarmouceně, „ale stává se to... Většinou jde o ženy samotných trubadúrů, bez nároku na vlastní status. Tak je to alespoň v Gallice. Ale váš přítel Mjolln mi onehdy vysvětloval, že v Gaelii neexistují trubadúři, ale bardové, a většina z nich jsou právě ženy.“

„Myslíte, že Vivienne by udělala lépe, kdyby se vydala tam, do země, kde se básnířkami mohou stát i ženy?“

Teď se usmála i vévodkyně.

„Proč ne? Zdá se, že je to země, odkud ve skutečnosti pocházíte, Boheme. Jednou přijde čas, abyste se do země

svých předků vydal. Ale doufám, že ne na dlouho! Pomyšlení, že je ode mne Vivenne pryč tak dlouho... Navíc si nejsem jistá, zda je tam život žen snadnější jen proto, že mohou recitovat básně...”

„Pořád jste ještě neodpověděla na mou otázku!“ naléhal mladík. „Jakou má Vivienne naději, že se stane trubačkou?“

„Zdá se, že lekce poezie s Romainem ze Saint Hilaire zvládá s přehledem... Její umělecké vlohy mi starosti nedělají; veršovat umí a Mjolln ji navíc učí hudbě.“

„To ale nestačí...”

„Správně. Bude se muset prosadit. Je to mužské povolání...”

„V mužském světě!“ dodal Bohem.

„Vy si nestěžujte, vždyť jste jedním z nich!“ usmála se vévodkyně.

„Ale řídí-li tenhle svět muži, pak jsou stejným dílem zodpovědní za všechna naše strádání! Paní, v politice se příliš nevyznám, ale z té trojice lidí, které jsem v téhle oblasti poznal, jste jediná, která mi nenahání hrůzu...”

„Nevyznívá to zrovna ve prospěch mého manžela!“

„Promiňte. Kdyby tenhle svět řídily ženy, bylo by to mnohem lepší a...”

„Bylo by to stejně směšné!“ přerušila ho vévodkyně. „Mylíte se, Boheme. Ve všem se musí hledat rovnováha.“

Mladík přikývl.

„Ta je ale prozatím porušena, ať už v případě žen, nebo Bájných stvoření. Muži nechávají ostatním obyvatelům světa jen málo místa...”

Vévodkyně se náhle zastavila a uchopila Bohema za rukáv.

„Ano, Boheme, jistě máte pravdu. Já si ale nejsem jistá, zda tato rovnováha vůbec kdy existovala. Nastolit by ji měla vaše generace a po ní další... Existuje však něco mnohem vážnějšího.“

„Co máte na mysli?“

Helena se zatvářila rozpačitě.

„Nevím. Nedovedu vám to vysvětlit. Budete mě, chlapče, považovat za blázna, ale já to tak v nitru cítím. Budoucnost tohoto světa je mnohem temnější, než dokážeme pochopit. Děje se tu něco zvláštního. Všechny ty války; můj choť se chystá k boji; vy chcete zachránit Bájná stvoření; pronásledují vás Aišané... a ta postava, kterou vidáte ve snu...“

„Lailoken.“

„Ano. Divoch. Tohle všechno má nějaký smysl. Za všemi těmi věcmi, k nimž náhle a zároveň došlo, Boheme, je nějaká příčina. Cítím to, ale nedokážu ji dosud pojmenovat.“

„Naháníte mně strach, Heleno.“

„Jsem si jista, že to vnímáte také. Všechny ty ztřeštěné události mají nějaký smysl. Závažný smysl.“

Bohem přitakal. Myslel si totéž, ale ani on by to nedokázal vysvětlit.

„Bojíme se právem,“ pokračovala vévodkyně. „Strach nás probudí.“

„Strach nás často budí ve chvíli, kdy už je pozdě...“

Helena Quiennská stiskla mladíkovi paži ještě o něco silněji a znovu udělala několik kroků.

„Boheme, pusťte se do toho. O Viviennino povolání se nestarejte. Alespoň prozatím. Teď záleží na vašem rozhodnutí, ne na jejím. Sama to ví a přistoupila na to. Má neteř s vámi bude až do konce.“

„Já vím.“

„Tak nač čekáte? Víte přece, že bych vás nejraději viděla tady, u nás, ale máte naplnit určité poslání, nebo ne? Něco vás snad zdržuje? Mohu vám nějak pomoci?“

„Musím nalézt něco, o čem mluvil jednorožec...“

„Co je to?“

Bohem zaváhal. Nerad vyprávěl o tom, co se stalo

v Roazhonském hvozdu. Všechno bylo tak nejasné. A tolik otázek zůstalo bez odpovědi.

„Jednorožec mě požádal, abych našel brány do Sídu, ale já nevím, co to je. S výjimkou Mjollna o tom tady nikdo nic neví. Říká, že takové brány bývaly v Gaelii, ale všechny zmizely...“

„Nic mi to neříká. Ale ptal jste se už mladého Chrétiena z Troyes? Minule vám přece pomohl...“

„Myslel jsem na to, paní, ale nevím, kam se poděl.“

„Proč jste mi o tom neřekl dříve? Mohla jsem ho požádat, aby se tu zase zastavil. Postarám se o to, Boheme. Myslím, že se dosud zdržuje v Pierevainském hrabství. Neměl by být problém ho do Menhiru rychle dostat zpět.“

„Děkuji vám, Heleno. Jsem si jistý, že nám pomůže...“

„A já zas,“ ozvala se smutně vévodkyně, „se musím pokusit odvrátit válku, kterou chystá můj manžel.“

„Je na to ještě čas?“

„Lidé mého ražení bojují do posledního dechu.“

Bohem se usmál. Věděl přesně, co tím vévodkyně míní.

Bez jediného slova pak pokračovali v procházce, každý ponořen do svých myšlenek, ale oba v zajetí téže úzkosti, téhož neklidu.

Tam, kde se před několika měsíci ještě tyčily urostlé stromy, nyní zbylo jen pár zčernalých pařezů rozesetých po mýtině plné shnilých kořenů, suchého listí a vyprahlé půdy. Všude do nedohledna samá zkáza a černá poušť. Nikde ani stopy po zeleni, nikde žádné zvíře, sotva nějaká ta neblahá vrána nenápadně hnízdící v dutině uschlého kmene. Sem tam neklidně zamávala křídly a její pohyby na pozadí této pochmurné podívané představovaly jediný záchvěv života. Sama obloha – hrozivá tmavozeleňá klenba – jako by tuto temnou plochu pouze odrážela.